

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

amat, seipsum illi tradit cum omnibus quæ habet, nihil sibi retinendo) quomodo anima mea Deum non diligis? quomodo non eo saturaris, tibi que ille satis est, qui Angelis coelestibus est satis? si misero cæcoque mundi amore frigida aliàs corda in aliorum amorem accenduntur, cum vident, se ab aliorum amore præueniri: & amantes ipsi accenduntur, & quodammodo vruntur, cum se mutuo vident: quæ tua est durities anima mea, vt, cum hunc Dominum amando non præuenieris, saltem non reddas amorem ei, quem vides tot amoris sui erga te indicia dedisse? ei qui cor suum alteri obstrictum non habet, hæc dicta sufficient. His rationibus inflammabat P. Balthassar cor suum amore sui Redemptoris, qui prius ipsum dilexerat: dabatque operam, ne cor suum alicui creaturæ alligaret: vt diuinus eius amor feruentius in ipso arderet. Ob eandem causam studebat, profundius adhuc penetrare, vt reliquos titulos cognosceret, ob quos Christus Dominus noster dignus est, qui ametur, & æstimetur. Et ita dicebat illi; O Domine, quantum te diligunt, qui te nouerunt! Pater tuus te diligit; Spiritus sanctus te diligit; Mater tua, Angeli tui, filij, & amici omnes amore tui exardescunt, flagrant & tenerescunt; omnes creaturæ tuæ profundam tibi exhibent reuerentiam: & ego solus te non diligam? ego solus ita ero in amore tuo frigidus, & in tua præsentia inurbanus?

§. II.

EX hac æstimatione, & amore erga Christum Dominum nostrum oriebatur, vt singulari quadam animi præparatione sese disponeret
 ad præ-

ad præcipua illa festa, in quibus sacræ eius humanitatis mysteria celebrantur: diutius inherens orationi, ac meditationi circa eadem: in quibus singulares accipiebat visitationes: ut apparet ex illis motibus, internisquæ animi sensis, quæ in suo libello ipse refert, se in illis diebus habuisse. Quorum duo hic proponam, in quibus apparebit, quam ipse diligentiam faceret, & quas consolationes ab ipso Domino reciperet. In nocte Natiuitatis ad eum erat immerfus præsentia Saluatoris, quem adorarunt Pastores, ut cum, sumpta Collatione, conferret se ad communem cum alijs socijs recreationem: cogitavi, inquit, me ire ad gregem, cuius præcipuus Pastor est CHRISTVS: & occurrit menti meæ, quod cum ipse esset bonus Pastor, non dereliquisset gregem solum; sed adesset illi: cum qua cogitatione valdè consolatus ad recreationem accessi, vbi illum eram inuenturus. Deinde feruentia desideria sua insinuat, & resignationem, qua se præparabat ad amplectendum & carendum solatio & consolatione, quæ sese insinuare incipiebat, dicens: Si illa nocte mihi euenisset iuxta votum meum, sicut hæc fuisset magna consolatio, & iucunditas: ita contrarium fuisset ingens desolatio: sed ad eum finem, cuius causa alterutrum Deus mittit, eum est efficacius, quod est purius. Et sic fui valdè consolatus.

SIMILITER aliud sensum habuit in die Epiphaniæ: in quo, ait, cum optarem valde pios habere animi motus de ipso festo, hoc quasi verbum

bum audiui: quid si DEVS nolit, te eos senti-^{ce}
 re? respondi, libentissimè ignorare volo,^{ce}
 quod DEVS non vult mihi declarare. Quod^{ce}
 si DEO placere cupias: nulla te afficit iniu-^{ce}
 ria: cum hac ratione magis illi placeas. Et^{ce}
 sic mansi consolatus, atque si plenè mihi fuisset
 satisfactum. Sed non reliquit eum Deus a-
 ridum, neque deuotione, quam cum tanta re-
 signatione cupiebat, eum defraudauit. Nam
 statim pia hac consideratione valde illum est
 consolatus, perpendentem Magorum lætiti-
 am, ex aspectu Stellæ: si enim in hoc exi-
 lio, & mœroris ac miseræ loco lux, quam
 DEVS communicat; ita implet, ac satiat,
 vt Reges illi Magi statim atque Stellam viderunt,
 gauisi sunt a *gaudio magno valde*: quid is fa-^{a Matth. 2. 10}
 ciet, cui DEVS per hanc lucem sese com-
 municat? Sine dubio ipse DEVS se tunc il-
 li fruendum communicauit, vt ex alijs dul-
 cibus ac teneris motibus, ac sensis ibi addi-
 tis apparet, quæ sexto capite infra indicabi-
 mus.

INTER omnia tamen Saluatoris mysteria
 singulari afficiebatur deuotione ad eius sanctif-
 simam passionem, & mortem in cruce, quam
 valde suæ memoriæ fixam habebat, valdeque
 recreabatur de eadem meditari. Quare rogatus
 eo tempore de modo, quem in orando tenebat,
 respondit: sibi statim in ipso ingressu offerri san-
 ctissimos Christi crucifixi pedes, quos ipse pri-
 mùm adorabat: & ad eos constitutum, se me-
 ditari altissimam omnium virtutum lectionem,
 quam

quam ex crucis cathedra supremus ille Magister docuit: ex quo valde accendebatur ad se mortificandum, crucique affigendum; ad amandos adiuuandosque proximos; pro quorum amore tantus Magister, tot labores sustinuit. Adeoque ex hoc proficiebat, ut omnes Incipientes tradere se orationi, hortaretur ad meditandam **CHRISTI** Passionem, tanquam spiritualis eorum profectus fontem: & in ordinarijs suis exhortationibus hoc frequenter repetebat: Ne existimemus, nos aliquid fecisse, donec eò perueniamus, ut semper **CHRISTVM** ipsum crucifixum in corde nostro gestemus. Ipsum verò, ita **CHRISTVM** gestasse, licet colligere ex corporali ipsius præsentiâ, quam scripsit sibi communicatam in relatione, quam postea reddemus: licet existimem, præcipuè illum hoc intellexisse de viua **CHRISTI** crucifixi imagine, quam eiusdem Domini amor cordi nostro imprimit, transformans nos in figuram, quam pro nobis in cruce accepit: ut ex omnibus nostris visceribus cupiamus viuere cruci cum ipso, & pro ipso affixos, dicentes cum Apostolo:

b Gal. 2. 19. b CHRISTO confixus sum cruci. Viuo autem iam non ego: viuit verò in me Christus. Proficiebat præterea ex eo, quòd haberet semper in cubiculo Crucifixum, in quem frequenter aspiciebat, & hac ratione insignia accipiebat beneficia, & multarum veritatum lumen, quas ijs aperiebat, cum quibus agebat: & interdù in Ecstasim rapiebatur, ingrediens mente per sacratissima **CHRISTI** vulnera; ut in abyssum infinitæ ipsius charitatis ac diuinitatis sese immergeret. Denique singulari quo-

quodam sensu, ac feruore in ipso CHRISTO crucifixo meditabatur, tres illos comites ipsius indiuiduos, qui illum ab ipso præsepio per totum eius vitæ tempus, & adhuc in ipsa passione ac morte exactius sunt comitati, Paupertatem, scilicet, Contemptum, & Dolorem; perpendendo, minutimque ruminando, cuiusque illorum proprietates & circumstantias. Cernebat illū in cruce adeo pauperem, vt esset omnino nudus, nec a-

*In capit. 48.
hæc fusius.*

quæ guttam haberet, qua sitim suam mitigaret, adeo contemptum, vt improbissimi alicuius instar medius duorum latronum poneretur: & ab omnibus blasphemaretur: tot denique doloribus affectum, vt ab ipsis pedibus vsque ad verticem capitis nulla esset corporis pars, quæ horrendis doloribus nõ cruciaretur. Qua cõsideratione non solum emolliebatur ipse, sed se ipsum excitabat, ad quærendam & amplectendam paupertatem; ad amandum contemptum; ac dolores amplectendos: quemadmodum toto vitæ suæ decursu ostendit, magnificiens semper spiritualem crucem: ex his rebus confectam, vtpote in qua consistat perfecta Christi crucifixi imitatio; &

*c 2. Cor. 4.
10.
d Gal. 6. 18.*

(quod Apost. ait) *mortificationem IESU in corpore circumferre, eiusque dignata: vt in proximo cap. apparebit.*

